

Čís. 646.

Pro nezvěstnost účastníka světové války nelze již dle § 162 c. ř. s. spor přerušiti.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R I 484/20.)

Žalovaný odešel roku 1917 jako domobranec do pole válečného a byl v době sporu (v dubnu 1920) nezvěstným. Návrhu opatrovníka žalovaného, by spor byl dle § 162 c. ř. s. přerušen, soud první stolice vyhověl, ježto styk s obžalovaným, o němž není známo, kde se zdržuje, jest nemožným. Rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle spisů není nikterak jisto, zda žalovaný dosud ještě patří k osobám naznačeným v § 1 cís. nař. ze dne 29. července 1914, čís. 178 ř. zák. — či k osobám, které jsou uvedeny v posledním odstavci cit. cís. nařízení. Tím méně lze tvrditi, že jest žalovaný za válečných časů ve službě vojenské, neboť Československý stát není ve stavu válečném. Není také zjištěno, že žalovaný se zdržuje na některém místě, které vrchnostenským nařízením, válkou nebo jinými událostmi odloučeno jest od styku se soudem, u něhož právní věc jest zahájena, neboť není sporu o tom, že žalovaný jest vůbec nezvěstným. Že zde nelze použiti nařízení ze dne 4. ledna 1917, č. 11 ř. zák., plyne z toho, že nařízení to jedná toliko o obnovení již přerušného řízení. Není tu tedy předpokladů § 162 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů soudu rekursního.

Čís. 647.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Při spolupachtu nezáleží na tom, zda spolupachtýři byli spoluvlastníky nemovitosti, s níž požadovaný pozemek byl spoluobděláván aneb užíván. — Co do výměry vlastní půdy rozhoduje ohledně jednoho každého spolupachtýře jen výměra vlastní půdy.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R I 701/20.)

Požadované pozemky byly používány několika spolupachtýři, spachtoval je však vždy jeden z nich. V posledních 8 létech měl je spachtováni požadovatel, před ním jeden ze spolupachtýřů. **Nižší soudy** neuznaly požadovacího nároku nynějšího pachtýře. **Důvody:** Požadovatel má pozemky na své jméno v pachtu teprve 8 roků, tak že není tu podmínky § 1 odstavec třetí zákona. Dle § 3 zákona přísluší požadovací nárok jen pachtýři, který požadovaný pozemek sám nebo s rodinou obdělává nebo na požadovaném pozemku bydlí, a za jedinou osobu pokládají se toliko nerozvedení manželé nebo spoluvlastníci. Požadovatel netvrdí, že spolupachtýři, s nimiž on již déle 27 roků pozemky v pachtu má, jsou společně s ním spoluvlastníky nemovitosti, s níž požadované pozemky byly spoluobdělávány neb užívány a nemůže si tudíž dobu tu do své doby pachtovní vpočítati.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu, zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil soudu první stolice, by řízení doplnil a o nároku pachtýřově znovu rozhodl.

Důvody:

Usnesením rekursního soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, byl porušen zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Dle zjištění prvního soudu jde tu o spolupacht několika pozemků, jichž spolupachtýři (celkem 12) užívali tím způsobem, že dávali na nich pásti. Pozemky ty spachtoval vždy jeden ze spolupachtýřů, tak v posledních 8 letech požadovatel, před ním pak jiný spolupachtýř. Poněvadž při spolupachtu jest požadovatel dle § 13, čís. 4 a 5 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. povinen, uvést v ohlášce nejen jméno, stav a bydliště spolupachtýřů, nýbrž i celkovou výměru zemědělské půdy spolupachtýřů, plyne z toho, jakož i vzhledem k předpisu § 3, odstavec třetí, cit. zákona, dle něhož spolupachtýře nelze pokládati za osobu jedinou, — že pro zjištění oprávněnosti ohlášeného nároku není, jak rekursní soud neprávem za to má, — rozhodno, zdali spolupachtýři jsou společně s požadovatelem spoluvlastníky nemovitosti, s níž požadované pozemky spolu byly obdělávány neb užívány, nýbrž u každého ze spolupachtýřů ohledně jeho přihlášky rozhoduje výměra jeho vlastní půdy. Jelikož okolnost tato nebyla vůbec zjištěna, a nebylo dále zjištěno, jak dlouho spolupacht pozemků po způsobu shora uvedeném trval, zůstalo řízení neúplným.

Čís. 648.

Při jiných než peněžitých nárocích může býti předmětem prozatimního opatření pouze věc nebo právo, k němuž vztahuje se nárok ohrožené strany.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R I 708/20.)

Soud první stolice povolil navrhovateli k zajištění jeho nároku na vydání filmů, reklamního materiálu a psacího stroje, jež vložil do společného podniku Jan V. a spol. prozatimní opatření správou podniku Jan V. a spol., který vedl dosud Jan V. se svou manželkou, jsa toho názoru, že ohrožená strana osvědčila nárok i nebezpečí. Rekursní soud vyhověl rekursu Jana V. a návrh zamítl. Důvody: V rekursu uplatňuje stěžovatel v podstatě dvě skutečnosti jako důvody rekursní a to: 1. že tu není vůbec podmínek pro povolení prozatimního opatření, jmenovitě, že schází jak osvědčení nároku tak i osvědčení nebezpečnosti a 2. že napadené usnesení v odporu s předpisem § 391 ex. ř. nestanoví peníz, kterým by výkon povoleného prozatimního opatření bylo lze odvrátiti. Rekursu, nelze upřít oprávnění. Prozatimní opatření, o něž tu jde, má za předmět vydání určitých věcí, jež ohrožený, jak tvrdí v návrhu, vnesl do podniku: Jan V. a spol., který se stěžovatelem v roce 1919 založil, a jde tu tedy o prozatimní opatření ve smyslu § 381 ex. ř. Domáhaje se na stěžovateli vrácení určitých věcí, mohl by navrhovatel, předpokládajíc ovšem, že jsou tu i ostatní náležitosti (osvědčení nároku a nebezpečnosti) jako prozatimné opatření žádati buď: soudní uschování (§ 382 čís. 1 ex. ř.), nebo